

Fülöp metropolita karácsonyi üzenete

Krisztus születik! Dicsőítsétek!

Krisztus most is megszületik, a dicsőítés most sem maradhat el. Lehet, sok minden elmarad az életünkben, lehet, sok mindenről le kell mondanunk, értékes, igaz dolgokról, sőt, értékes, igaz kapcsolatokról is – vagy az óvatosság, vagy akár a halál miatt..., de ez a dicsőítés nem maradhat el.

Bizánci egyházunk eleve arra tanít, sőt, biztat, hogy miközben várjuk a Gyermekek születését, ebben a várakozásban lehetőleg hagyjunk el dolgokat, tudjunk lemondani egy- s másról. Mégpedig azért, hogy e tudatosan vállalt veszteségek során egyre inkább szabaduljon lelkünk attól, ami fölösleges, s egyre befogadóbbá váljon a lényeges dolgokra. Kell a hely a szívünkben, mire Betlehembe érünk. Nehogy úgy járjunk, mint Heródes, aki nem akart tudomást venni a Gyermekek születéséről.

E mostani, különleges időszak akarva-akaratlanul rákényszerít minket a lemondásokra. A járvány negyedik hulláma is böjti időben ért minket, mint eddig mindegyik! Ha Krisztus iránti szeretetből nem tartanánk is böjtöt, a válogatás nélkül taroló világjárvány majd rávesz minket. Nem volna jobb megelőzni? Nem volna jobb inkább magunktól visszatérni a lemondó, nélkülözést vállaló életre, mint ilyen fájó figyelmeztetések közepette döbbsenni rá, hogy nem a mi kezünkben van az életünk?

A böjt nem csak a nélkülözés elviselésére tanít meg. A célja, az iránya nem az elvesztés, az elengedés, hanem mindezekon keresztül a lelki töltekezés. A böjt sohasem negatív előjelű, az mindig pozitív. Aki böjtöl, annak gyomra lehet, hogy üres, de a lelke telítődik. Nem lehetséges, hogy a járvány miatti veszteségek, kényszerű elengedések is ezt a lelki töltekezést eredményezzék? Vajon mi kell hozzá?

Minden dolgot az iránya szab meg, merre áll a rúdja, merre halad, merre visz. A veszteségek azért fájnak, mert visszatekintve elfog a szomorúság, hogy odalett, aminek addig örvendhettünk. Ez, persze, jogos fájdalom, valóságos bánat. Ám, ha előre nézünk, mint az adventi időszakban végig a jövő ünnepre, akkor hátha ez is átformálódik, miként az önként vállalt böjt is.

Mert valójában nem is az irány változtatja meg a dolgot, hanem maga a cél, amire mutat. A karácsonyi várakozásunkat sem pusztán a várakozás tette széppé, hanem az, akire vártunk, akire érdemes volt várnunk. Az, aki ott áll az ünnep fényében, ott vár ránk, hogy fénye ránk vetülve minket is bearanyozzon.

Megérkeztünk hát az ünnepre! S amint húsvét éjszakáján Aranyszájú Szent János atyánk lelkesítve vigasztal: mindegy, hogyan töltöttük a készület idejét, a föltámadás akkor is elérkezik, így most is csak a megszülető Gyermekek számít, az ő felénk forduló tekintete, szeretetének ránk áradó fénye. Elérkezett tehát a dicsőítés ideje!

Ha vannak is heródesek, akik nem törődnek velem, nem veszik észre őt, nem akarják tudomásul venni, hogy közénk szállt a Szeretet, nekünk tudnunk kell, hogy itt van. Letagadhatatlanul, végérvényesen, mindent és mindenkit átjáró ragyogó fényel. Csak a bezárt szív maradhat sötétben karácsonyi éjjelen, csak az ürességekkel megrakott emberi élet maradhat szomorúan keserű ezen a gyönyörű ünnepen. Ámde dicsőítő énekünk jusson el hozzánk is! Dicsőítésünk őszintesége oldja fel a tagadás konokságát! A gyermektől tanult önzetlenségünk gyógyítsa a rideg világ önzését! A dicsőítés gyógyít. A dicsőítés erőt ad. Sőt, a dicsőítésben van az erő. Fogadjuk jó szívvel, engedelmes lélekkel az angyaloknak ezt a lelkesítő örömhírét: Krisztus születik! Dicsőítsétek!